

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
תענית-מאימתי	מאימתי	מאן דאמר													
מאימתי מזכירין גבורות גשמים? רבי אליעזר אומר: מיום טוב הראשון של חג.	[רבי אליעזר]														ב. ב.
מיום טוב האחרון של חג.	רבי יהושע:														ב. ב.
הואיל ואין הגשמים אלא סימן קללה בחג, למה הוא מזכיר?	אמר לו רבי יהושע:														ב. ב.
אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו.	אמר לו רבי אליעזר:														ב. ב.
אם כן לעולם יהא מזכיר	אמר לו: [רבי יהושע]														ב. ב.
אין שואלין את הגשמים אלא סמוך לגשמים.															ב. ב.
העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון של חג - האחרון מזכיר, הראשון אינו מזכיר. ביום טוב ראשון של פסח - הראשון מזכיר, האחרון אינו מזכיר.	רבי יהודה:														ב. ב.
תנא היכא קאי דקתני מאימתי?															ב. ב.
תנא התם קאי															ב. ב.
מזכירין גבורות גשמים בתחיית המתים, ושואלין בברכת השנים, והבדלה בחונן הדעת.	דקתני:														ב. ב.
מאימתי מזכירין גבורות גשמים.	וקתני:														ב. ב.
וליתני התם, מאי שנא דשבקיה עד הכא?															ב. ב.
אלא: תנא מראש השנה סליק															ב. ב.
ובחג נידונין על המים.	דתנן:														ב. ב.
ואידי דתנא ובחג נידונין על המים, תנא מאימתי מזכירין גבורות גשמים.															ב. ב.
וליתני מאימתי מזכירין על הגשמים, מאי גבורות גשמים?															ב. ב.
מפני שיורדין בגבורה, שנאמר (איוב ט') עשה גדלות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר, וכתוב (איוב ה') הנתן מטר על פני ארץ ושלח מים על פני חוצות.	רבי יוחנן:														ב. ב.
מאי משמע?															ב. ב.
אתיא חקר חקר מברייתו של עולם. כתיב הכא עשה גדלות עד אין חקר, וכתוב התם (ישעיהו מ') הלוא ידעת אם לא שמעת אלהי עולם ה' בורא קצות הארץ לא ייעף ולא ייגע אין חקר לתבונתו, וכתוב (תהלים	רבה בר שילא:														ב. ב.
ומנא לן דבתפלה?															ב. ב.
(דברים י"א) לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם, איזו היא עבודה שהיא בלב - הוי אומר זו תפלה. וכתוב בתריה (דברים י"א) ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש.	דתניא:														ב. ב.
שלשה מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא שלא נמסרו ביד שליח, ואלו הן: מפתח של גשמים, מפתח של חיה, ומפתח של תחיית המתים.	רבי יוחנן:														ב. ב.
מפתח של גשמים - דכתיב (דברים כ"ח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים לתת מטר ארצך בעתו.															ב. ב.
מפתח של חיה מנין - דכתיב (בראשית ל') ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה.															ב. ב.
מפתח של תחיית המתים מנין - דכתיב (יחזקאל לז) וידעתם כי אני ה' בפתחי את קברותיכם.															ב. ב.
אף מפתח של פרנסה, דכתיב (תהלים קמה) פותח את ידך וגו'.	במערבא אמרי:														ב. ב.
ורבי יוחנן מאי טעמא לא קא חשיב להא?															ב. ב.
גשמים היינו פרנסה.	אמר לך: [רבי יוחנן]														ב. ב.
רבי אליעזר אומר מיום טוב הראשון של חג כו'.															ב. ב.
רבי אליעזר מהיכא גמיר לה, מלולב גמר לה או מניסוך המים גמר לה? מלולב גמר לה: מה לולב ביום - אף הזכרה ביום. או דלמא מניסוך המים גמר לה: מה ניסוך המים מאורתא, דאמר מר (במדבר כ"ט)	איבעיא להו:														ב. ב.
לא למדה רבי אליעזר אלא מלולב.	תא שמע, דאמר רבי אבהו:														ב. ב.

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מקרא-key:	מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof											
נימא חד יומא								ז				ג.
אי רבי עקיבא								!				ג.
תרי יומי								ז				ג.
אי רבי יהודה בן בתירה								!				ג.
שיתא יומי								ז				ג.
לעולם רבי יהודה בן בתירה היא, וסבירא ליה כרבי יהודה דמתניתין.								!			◇	ג.
בלוג היה מנסך כל שמונה ומפיק ראשון ומעייל שמיני.	דתנן, רבי יהודה:							!			◇	ג.
ומאי שנא ראשון דלא								ז				ג.
דכי רמיזי מים בשני הוא דרמיזי								!				ג.
שמיני נמי - כי רמיזי מים בשביעי הוא דרמיזי								ז			◇	ג.
אלא רבי יהושע היא, וניסוך המים כל שבעה הלכתא גמירי לה.								!			◇	ג.
עשר נטיעות, ערבה, וניסוך המים - הלכה למשה מסיני.	דאמר רבי אמי אמר רבי יוחנן משום רבי נחוניא איש בקעת בית חורתן:							!			◇	ג.
העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון של חג - האחרון מזכיר, הראשון אינו מזכיר. ביום טוב הראשון של פסח - הראשון מזכיר, האחרון אינו מזכיר.	רבי יהודה אומר משום רבי יהושע:							!			◇	ג.
הי רבי יהושע?								^			◇	ג.
אילימא רבי יהושע דמתניתין								!				ג.
הא אמר ביום טוב האחרון של חג הוא מזכיר								ז				ג.
אלא ר' יהושע דברייתא								!				ג.
האמר משעת הנחתן								ז				ג.
העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון של חג האחרון מזכיר	ותו, הא דתניא, רבי יהודה אומר משום בן בתירה:							!			◇	ג.
הי בן בתירה?								^			◇	ג.
אילימא רבי יהודה בן בתירה								!				ג.
הא אמר בשני בחג הוא מזכיר								ז				ג.
תהא ברבי יהושע בן בתירה זמנין דקרי ליה בשמיה וזימנין דקרי ליה בשמיה דאבא, והא - מקמי דליסמכוהו, והא - לבתר דליסמכוהו.	רב נחמן בר יצחק:							!			◇	ג.
בטל וברוחות לא חייבו חכמים להזכיר, ואם בא להזכיר - מזכיר.	תנא:							!			◇	ג.
מאי טעמא?								^				ג.
לפי שאין נעצרין.	רבי הנינא:							!			◇	ג.
וטל מנלן דלא מיעצר?								^				ג.
דכתיב (מלכים א' י"ז) ויאמר אליהו התשבי מתשבי גלעד אל אחאב חי ה' אלהי ישראל אשר עמדת לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי, וכתיב (מלכים א' י"ח) לך הראה אל אחאב ואתנה מטר על פני האדמה.								!			◇	ג.
ואילו טל לא קאמר ליה, מאי טעמא - משום דלא מיעצר.								!				ג.

<p>disputants-חולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- summary and review point</p> <p>מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעלי תלגא לטורי כחמשה מטרי לארעא, שנאמר (איוב ל"ז) כי לשלג יאמר ה מטרות עזו.	רבא:											◊
תלגא - לטורי, מטרא רזיא - לאילני, מטרא נחא - לפירי, עורפילא אפילו לפו ליה.	רבא:											◊
מאי עורפילא												^
עורו פילי.												!
האי צורבא מרבנן דמי לפרציא דתותי קלא, דכיון דנבט - נבט.	ואמר רבא:											◊
האי צורבא מרבנן דרתח - אורייתא הוא דקא מרתחא ליה, שנאמר (ירמיהו כ"ה).	ואמר רבא:											◊
כל תלמיד חכם שאינו כבדול - אינו תלמיד חכם, שנאמר (ירמיהו כ"ג) ו אתון מהתם מתניתו לה, אנו מהכא מתנינן לה - דכתיב (דברים ח') ארץ אשר אבניה אלא בניה.	רבי אבא לרב אשי:											◊
אפילו הכי, מיבעי ליה לאיניש למילף נפשיה בניחותא, שנאמר (קהלת י"א) וה שלישה שאלו שלא כהוגן, לשנים השיבוהו כהוגן, לאחד השיבוהו שלא כהוגן. אברהם, ושאלו בן קיש, ויפתח הגלעדי.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
אליעזר עבד אברהם - דכתיב (בראשית כ"ד) והיה הנערה אשר אמר אליה הט חיגרת אפילו סומא - השיבו כהוגן, ונודמנה לו רבקה.												■
שאלו בן קיש - דכתיב (שמואל א' י"ז) והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עי יכול אפילו עבד, אפילו ממזר - השיבו כהוגן, ונודמן לו דוד.												■
יפתח הגלעדי - דכתיב (שופטים י"א) והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי וגו', ו שלא כהוגן - נודמנה לו בתו.												■
והיינו דקאמר להו נביא לישראל: (ירמיהו ח') הצרי אין בגלעד אם רופא אין ל אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי. אשר לא צויתי - זה בנו של מיני (מלכים ב' ג') ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עלה, ולא דברתי לבי - זה יצחק בן אברהם.												■
אף כנסת ישראל שאלה שלא כהוגן, והקדוש ברוך הוא השיבה כהוגן, שנאמר לדעת את ה' כשחר נכון מצאו ויבוא כגשם לנו. אמר לה הקדוש ברוך הוא: בו מתבקש ופעמים אינו מתבקש, אבל אני אהיה לך דבר המתבקש לעולם, שנאמר לישראל.	רבי ברכיה:											◊
ועוד שאלה שלא כהוגן, אמרה לפניו: רבוננו של - עולם, (שיר השירים ח') שי על זרועך. אמר לה הקדוש ברוך הוא: בתי, את שואלת דבר שפעמים נראה ופ אעשה לך דבר שנראה לעולם, שנאמר (ישעיהו מט) הן על כפים חקתיך.												◊
אין שואלין את הגשמים כו'.												■
שאלה והזכרה חדא מילתא היא	סברוה:											◊
מאן תנא?												^
רבי יהושע היא	רבא:											◊
משעת הנחתו.	דאמר: [רבי יהושע]											■
אפילו תימא רבי אליעזר, שאלה לחוד והזכרה לחוד.	אמר ליה אביי:											◊
לימא רבי יהושע היא	ואיכא דאמרי:											◊
משעת הנחתו.	דאמר: [רבי יהושע]											■
אפילו תימא רבי אליעזר, שאלה לחוד והזכרה לחוד.	רבא:											!
העובר לפני התיבה כו'.	רבי יהודה:											■
עד מתי שואלין את הגשמים? רבי יהודה אומר: עד שיעבור הפסח	ורמיהו: [רבי יהודה]											◊
עד שיעבור ניסן	רבי מאיר:											◊
לא קשיא, כאן - לשאלו, כאן להזכיר. מישאל שאיל ואזיל, להזכיר - ביום טוב	רב חסדא:											!

תענית-מאימתי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מקרא-key:	מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story										
מירא	מאן דאמר											
הא דרב חסדא קשיא (משלי ל) כחמץ לשנים וכעשן לעינים. ומה במקום שאינו שואל - מזכיר, במקום ששואל - אינו דין שיהא מזכיר?	עולא:								ז			
תרי תנאי אליבא דרבי יהודה.	אלא אמר עולא:								!	◇		
מאי עד שיעבור הפסח - עד שיעבור שליה צבור ראשון היורד ביום טוב ראשון של פסח.	רב יוסף:								!	◇		
שאלה ביום טוב מי איכא?	אמר ליה אביי:								ז	◇		
אין, שואל מתורגמן.	אמר ליה: [רב יוסף]								!			
וכי מתורגמן שואל דבר שאינו צריך לצבור?									ז			
אלא, מחורתא כדעולא.									■	◇		
מאי עד שיעבור הפסח - עד שיעבור זמן שחיתת הפסח, וכתחילתו כן סופו, מה תחילתו מזכיר אף על פי שאינו שואל - אף סופו מזכיר אף על פי שאינו שואל.	רבה:								!	◇		
בשלמא תחילתו מזכיר - הזכרה נמי ריצוי שאלה היא, אלא סופו מאי ריצוי שאלה איכא?	אמר ליה אביי:								ז	◇		
אלא מחורתא כדעולא.									■	◇		
הלכה כרבי יהודה.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:								■	◇		
ומי אמר רבי יוחנן הכי?	רבי זירא לרבי אסי:								ז			
בשלשה במרחשוון שואלין את הגשמים	והתנן: [ת"ק]								◇	■	◇	
בשבעה בו.	רבן גמליאל:								◇	■	◇	
הלכה כרבן גמליאל	ואמר רבי אלעזר:								■	ז	◇	
גברא אגברא קא רמית?	אמר ליה: [רב אסי]								!	◇		
איבעית אימא: לא קשיא כאן - לשאול, כאן - להזכיר.									!	◇		
במקום ששואל מזכיר	והאמר רבי יוחנן:								ז	◇		
ההוא להפסקה איתמר.									!			
התחיל להזכיר - מתחיל לשאול, פסק מלשאול - פוסק מלהזכיר	והאמר רבי יוחנן:								■	ז		
אלא לא קשיא: הא - לן, הא - להו.									!	◇		
מאי שנא לדידן - דאית לן פירי בדברא, לדידהו נמי - אית להו עולי רגלים									ז			
כי קאמר רבי יוחנן בזמן שאין בית המקדש קיים.									!			
השתא דאתית להכי הא והא לדידהו, ולא קשיא: כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים.									!	◇		
ואנן דאית לן תרי יומי, היכי עבדינן?	והאמר רבי יוחנן:									^	◇	
מתחיל במוספין, ופוסק במנחה ערבית ושחרית, וחזור במוספין.	רב:								◇	!	◇	
פוקו ואמרו ליה לאבא: אחר שעשיתו קודש תעשהו חול?	שמואל:								ז			
מתחיל במוספין ובמנחה, ופוסק ערבית ושחרית, וחזור ומתחיל במוספין.	אלא אמר שמואל:								◇	!	◇	
כיון שהתחיל - שוב אינו פוסק.	רבא:								◇	!	◇	
כיון שהתחיל שוב אינו פוסק.	וכן אמר רב ששת:								■			
ואף רב הדר ביה									■			

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
תענית-מאימתי	מאימתי	מאן דאמר												
אתה אומר יורה במרחשון ומלקוש בניסן, או אינו אלא יורה בתשרי ומלקוש באייר?												ז	◇	ו.
תלמוד לומר: בעתו.												!	◇	ו.
מלקוש, אמר רב נהילאי בר אידי אמר [רבי נהילאי בר אידי אמר שמואל]													■	◇
דבר שמלא תבואה בקשיה.		דבי רבי ישמעאל תנא:											■	◇
דבר שיורד על המלילות ועל הקשין.		במתניתא תנא:											■	◇
יורה במרחשון ומלקוש בניסן.		תנו רבנן:											■	◇
אתה אומר יורה במרחשון, או אינו אלא בחדש כסליו?												ז		ו.
תלמוד לומר (דברים י"א) בעתו יורה ומלקוש, מה מלקוש בעתו - אף יורה בעתו.												!	◇	ו.
יורה במרחשון ומלקוש בניסן, דברי רבי מאיר.		תניא אידך: [רבי מאיר]											■	◇
יורה בכסליו.		חכמים:											■	◇
מאן חכמים?													^	ו.
רבי יוסי היא.		רב חסדא:											!	◇
איזו היא רביעה ראשונה? הבכירה בשלשה במרחשון, בינונית - בשבעה בו, אפילה - בשבעה עשר בו, דברי רבי מאיר.		דתניא: [רבי מאיר]											■	◇
בשבעה ובשבעה עשר, ובעשרים ושלושה.		רבי יהודה:											■	◇
בשבעה עשר, ובעשרים ושלושה, ובראש חדש כסליו.		רבי יוסי:											■	◇
אין היחידים מתענין עד שיגיע ראש חדש כסליו.		וכן היה רבי יוסי אומר:											■	◇
הלכה כרבי יוסי.		רב חסדא:											■	◇
אמימר מתני להא דרב חסדא בהא לישנא:		[אמימר]											■	◇
בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים		[ת"ק]											■	◇
בשבעה בו.		רבן גמליאל											■	◇
הלכה כרבן גמליאל.		רב חסדא:											■	◇
כמאן אזלא הא דתניא													^	ו.
גשמים שירדו שבעה ימים זה אחר זה - אתה מונה בהן רביעה ראשונה ושניה ושלישית,		רבי שמעון בן גמליאל:											■	◇
כמאן - כרבי יוסי.													!	◇
הלכה כרבי יוסי.		רב חסדא:											■	◇
בשלמא רביעה ראשונה - לשאול, שלישית - להתענות, שניה למאי?													ז	◇
לנדרים.		רבי זירא:											!	◇
הנודר עד הגשמים - משירדו גשמים עד שתד רביעה שניה.		דתנן:											■	◇
לזיתים.		רב זביד:											!	◇
מאימתי - כל אדם מותרין בלקט בשכחה ובפאה - משילכו הנמושות. בפרט ובעוללות - משילכו עניים בכרם ויבואו. בזיתים - משתד רביעה שניה.		דתנן:											■	◇
מאי נמושות?													^	ו.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
תענית-מאימתי	מאימתי	מאן דאמר													
אימא: אל ההודאות.	רבא:														ז.1
הלכך נימרינהו לתרוייהו: אל ההודאות ורוב ההודאות.	רב פפא:														ז.1
גדול יום הגשמים מתחייב המתים, דאילו תחייב המתים לצדיקים, ואילו גשמים - בין לצדיקים בין לרשעים.	רבי אבהו:														ז.2
ופליגא דרב יוסף															ז.2
מתוך שהיא שקולה כתחייב המתים - קבעה בתחייב המתים.	דאמר רב יוסף:														ז.2
גדול יום הגשמים כיום שניתנה בו תורה, שנאמר (דברים ל"ב) יערף כמטר לקחי, ואין לקח אלא תורה, שנאמר (משלי ד') כי לקח טוב נתתי לכם תורת אלהי תעזבו.	רב יהודה:														ז.2
יותר מיום שניתנה בו תורה, שנאמר יערף כמטר לקחי מי נתלה במי - הו אומר: קטן נתלה בגדול.	רבא:														ז.2
כתיב יערף כמטר לקחי, וכתיב תול כטל אמרת - אם תלמיד חכם הגון הוא - כטל, ואם לאו - עורפהו כמטר.	רבא רמי:														ז.2
כל העוסק בתורה לשמה תורתו נעשית לו סם חיים, שנאמר (משלי ג') עץ חיים היא למחזיקים בה, ואומר (משלי ג') רפאות תהי לשרך, ואומר (משלי ח') כי מצאי מצא חיים. וכל העוסק בתורה שלא לשמה נעשית לו סם המות, שנאמר יערף כמטר לקחי, ואין עריפה אלא הריגה, שנאמר (דברים כ"א) וערפו שם את העגלה בנחל.	תניא, היה רבי בנאה אומר:														ז.2
ליתי מר ליתני	רבי ירמיה לרבי זירא:														ז.2
חלש לבאי, ולא יכילנא.	אמר ליה: [רבי זירא]														ז.2
לימא מר מילתא דאגדתא.	[רבי ירמיה]														ז.2
מאי דכתיב (דברים כ') כי האדם עץ השדה, וכי אדם עץ שדה הוא? אלא משום דכתיב (דברים כ') כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת, וכתיב אתו תשחית וכרת. הא כיצד? אם תלמיד חכם הגון הוא - ממנו תאכל ואתו לא תכרת, ואם לאו - אתו תשחית וכרת.	אמר ליה: [רבי זירא] הכי אמר רבי יוחנן:														ז.2
מאי דכתיב (משלי כ"ז) ברזל בברזל יחד, לומר לך: מה ברזל זה, אחד מחודד את חבריו - אף שני תלמידי חכמים מחודדין זה את זה בהלכה.	רבי חמא ברבי חנינא:														ז.2
למה נמשלו דברי תורה כאש, שנאמר (ירמיהו ג') הלא כה דברי כאש נאם ה', לומר לך: מה אש אינו דולק יחיד - אף דברי תורה אין מתקיימין ביחוד.	רבה בר בר חנה:														ז.2
מאי דכתיב (ירמיהו כ') חרב אל הבדים ונאלו - חרב על שונאיהן של תלמידי חכמים שעוסקין בד בבד בתורה, ולא עוד אלא שמתפשטין, שנאמר ונאלו, ולא עוד אלא שחוטאין: כתיב הכא ונאלו וכתיב התם (במדבר י"ב) אשר נואלנו ואשר חטאנו, ואיבעית אימא מהכא: (ישעיהו י"ט) נואלו שרי צען [גויל] התעו את מצרים.	והיינו דאמר רבי יוסי בר חנינא:														ז.2
למה נמשלו דברי תורה כעץ, שנאמר (משלי ג') עץ חיים היא למחזיקים בה, לומר לך: מה עץ קטן מדליק את הגדול - אף תלמידי חכמים, קטנים מחודדים את הגדולים.	רב נחמן בר יצחק:														ז.2
הרבה למדתי מרבתי ומחבירי יותר מרבתי, ומתלמידי יותר מכולן.	והיינו דאמר רבי חנינא:														ז.2
כתיב (ישעיהו כ"א) לקראת צמא התנו מים, וכתיב (ישעיהו נ"ה) הוי כל צמא לכו למים - אם תלמיד הגון הוא - לקראת צמא התנו מים, ואי לא - הוי כל צמא לכו למים.	רבי חנינא בר פפא רמי:														ז.2
כתיב (משלי ה') יפוצו מעינתך חוצה, וכתיב (משלי ה') יהיו לך לבדך את תלמידי הגון הוא - יפוצו מעינתך חוצה, ואם לאו - יהיו לך לבדך.	רבי חנינא בר חמא רמי:														ז.2
למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב הוי כל צמא לכו למים - לומר לך: מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה.	רבי חנינא בר אידו:														ז.2
למה נמשלו דברי תורה לשלשה משקין הללו: במים, וביין, ובחלב. דכתיב הוי כל צמא לכו למים, וכתיב (ישעיהו נ"ה) לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב, לומר לך: מה שלשה משקין הללו אין מתקיימין אלא בפחות שבכלים, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה.	ואמר רבי אושעיא:														ז.2
כדאמרה ליה ברתיה דקיסר לרבי יהושע בן חנניה: אי, חכמה מפוארה בכלי מכווער - אמר לה: אביך רמי חמרא במני דפחרא. - אמרה ליה: אלא במאי נירמזי? - אמר לה: אתון דחשביתו - רמו במאני דהבא וכספא. - אזלה ואמרה ליה לאבוי. רמיא לחמרא במני דהבא וכספא, ותקוף. אתו ואמרו ליה. אמר לה לברתיה: מאן אמר לך הכי? אמרה ליה: רבי יהושע בן חנניה. קריוהו, אמר ליה: אמאי אמרת לה הכי? - אמר ליה: כי היכי דאמרה לי - אמרי לה.															ז.2
והא איכא שפירי דגמירי?															ז.2
אי הוו סנו - טפי הוו גמירי.															ז.2
דבר אחר: מה שלשה משקין הללו אין נפסלין אלא בהיסח הדעת, אף דברי תורה - אין משתכחין אלא בהיסח הדעת.															ז.2
גדול יום הגשמים כיום שנבראו שמים וארץ, שנאמר (ישעיהו מ"ה) הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני ה' בראתיו. בראתים לא נאמר, אלא בראתיו.	רבי חמא ברבי חנינא:														ז.2

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

תענית-מאימתי	מאימתי	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא	מאן דאמר														
אי לא דצריך לברייא - בעינן רחמי ומבטלינן ליה.	אמימר:											■		ה:	
שמש בשבת - צדקה לעניים, שנאמר (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא.	רבי יצחק:												■	◊	ה:
גדול יום הגשמים, שאפילו פרוטה שבכיס מתברכת בו, שנאמר (דברים כ"ח) לתת מטר ארצך בעתו ולברך את כל מעשה ידך.	רבי יצחק:												■	◊	ה:
אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר (דברים כ"ח) יצו ה' אתך את הברכה באסמך.	רבי יצחק:												■	◊	ה:
אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו, שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך.	תנא דבי רבי ישמעאל:												■		ה:
הנכנס למוד את גרנו אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידנו. התחיל למוד אומר: ברוך השולח ברכה בכרי הזה. מדד ואחר כך בירך - הרי זו תפלת שוא. לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין.	תנו רבנן:												■		ה: